

## Abonamentele

## Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr.,  $\frac{1}{4}$  an 2 fl. 50 cr.,  
 $\frac{1}{2}$  an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună  
mai mult.

## Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr.,  $\frac{1}{4}$  an 3 fl. 50 cr.,  
 $\frac{1}{2}$  an 7 fl., 1 an 14 fl.

## Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$  an 10 fr.,  $\frac{1}{2}$  an 20 fr., 1 an 40 fr.

## Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,  
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,  
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:  
Sibiuu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.  
Manuscripte nu se înapoiază.

## TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Sibiuu, 14 August

Încă acum câteva săptămâni, când cu primele sfaturi înțelepte, pe care ni le dăduse dl Grigorie Moldován prin coloanele ziarului „Nemzet“, străbătuse până la noi scirea, că guvernul a hotărât destituirea dlui Grigorie Silași din postul de profesor la universitatea din Cluj.

„Kolo zsvári Közlöny“, organul oficios al guvernamentalilor, ne dă acum scirea, că dl profesor Silași tot nu a fost destituit, dar' a fost lăsat pe încă un an în disponibilitate, și consiliul universitar a fost însărcinat să poarte de grije pentru suplinirea lui.

„La aceste, în adevăr, numai e trebuință de nici un comentariu!“ încheie ziarul clujan.

Ba e trebuință de multă comentare.

Lăsăm neatinsă cestiunea, dacă punerea în disponibilitate a dlui profesor Silași se poate ori nu motiva și pentru nisce oameni cu oare-care sentiment de dreptate, și stăruim în părerea, că această măsură a fost luată numai — „um den Mann mürbe zu machen“, — ca să-l moaie pe dl Silași. A trecut însă un an de zile, profesorul Dr. Silași a rămas tot cel-ce a fost, un om, care-și împlinesce în toată conștiința datoriile, dar' totodată un Român, care nu voiesce să se înstrăineze de poporul, din mijlocul căruia a eșit, cum s'a înstrăinat dl Grigorie Moldován abunaoară, nici în „reuniunea de cultură“ n'a intrat, nici silință nu 'și-a dat să ne abată prin sfaturi înțelepte din calea, în care ne aflăm.

Încă un an dar' în nisce condițiuni mai oneroase are să fie pus dl profesor Silași la încercare, și dacă nici în timpul acesta nu se va muia, el va fi destituit în „interesul patriei“.

Nu ne îndoim, că în cercurile hotărâtoare oamenii sunt tot atât de convinși ca noi, că și acest al doilea an va trece fără-ca dl profesor Silași să se pună în conflict cu sentimentul public român. Prea este om de valoare, prea cult și prea inteligent, pentru-ca să o poată face aceasta, chiar și dacă n'ar ayè, precum are, nobila ambițiune de a servi cauza unui popor cu nisce aptitudini culturale ca ale noastre. Și de aceea, dacă s'ar fi putut, puternicii zilei mai bucuroși l-ar fi trimis pe dl Silași la Fiume ori la Trefort, decât să-l lăseze în conflict cu legea.

Nu-i vorbă, dl Trefort e foarte puternic și poate să destitue pe un biet de profesor român. Pentru atâta treabă nici noi nu o să-i refuzăm contribuțiunile și contingentul în armată, nici Coroana nu o să-i refuze prealalta aprobare. Pentru destituirea pe nedrept a unui profesor nu se produce criză în Ungaria. Nu îi pare însă d-lui Trefort potrivită situațiunea pentru destituirea d-lui dr. Silași: prea

e îndreptată atențiunea generală asupra idealului și prea mult „sânge rău“ ar curge din asemenea măsură.

De aceea, punerea în disponibilitate, suplinirea, de mult priincios destituirea și chiar desființarea catedrei de literatură română.

Și adică de ce nu?

Acum câteva zile dl protopop Roșescu, invitat la un prânz festiv și provocat de meseni a ridica paharul, este insultat, fiindcă numai românesce a voit să vorbească. Precum ne spun diarele clujene, mai mulți dintre meseni au mers atât de departe în intoleranța lor, încât au strigat: *În furci cu el!*

Vine acum organul guvernamental și ne spune, că nu mesenii au fost intoleranți, ci Părintele Roșescu a fost nepolitic.

„Să presupunem, — ne dă el, — că vre-un prefect din România invită pe reprezentanții vre-unui oraș românesc, între care se află din întâmplare și un Maghiar, care vorbește cu toată lesnirea românesce“.

Nu scim ce ar face, într'un asemenea cas frații nostri din România. Sântem însă convinși, că astfel, cum au făcut Clujenii, ei nu ar face, fiindcă îi scim mai presus de toate oameni toleranți și bine chibzuiți. Dar' în sfârșit, frații nostri de preste Carpați pot să facă în țeara lor tot ceea-ce voiesc ei. Țeara aceea e a lor și numai a lor, un stat național românesc, în care alătura cu națiunea română, nu mai există nici un element cu drept de înrîurire în viața publică.

Și de aceea nici că se poate presupune ceea-ce ziarul clujan dă: „să presupunem“.

Țeara aceasta e a noastră tot atât de bine ca a Maghiarilor, și anume nu numai pentru-că sântem aici în masse compacte, ci pentru-că ni s'au asigurat în ea prin legi pozitive drepturi de înrîurire în viața publică, drepturi, pe care Monarchul nostru le-a sancționat și guvernul țerii nu le poate nesocoti fără-ca să între în conflict atât cu legile, cât și cu Coroana, garantul acestor drepturi.

O comparațiune între statul național român și statul ungare poate face, fără să cadă în conflict cu legea.

Protopopul Roșescu, virilist al unui oraș cu o populațiune română de cinci mii de suflete, a fost invitat de comitele suprem al unui comitat cu populațiune românească la un banchet dat în ziua născerii Monarchului nostru, care e totodată și ziua instalării comitelui suprem, care 'i-a făcut invitarea. El ridică paharul să ureze de bună venire pe noul șef al administrațiunii, și are dreptul să o facă această în limba lui, care este limba vorbită de totalitatea comitatului și de cinci mii de suflete din oraș.

Nu e acesta Maghiarul pripăsit în România, ci e Românul, care se află aici în țeara lui.

Dacă ar fi altfel, dacă țeara aceasta ar fi un stat național maghiar, precum România este unul național român. Dacă fort n'ar mai sta pe gânduri.

De mult ar n'ar desființat catedra de literatură română. Nu poate însă să desființeze catedra, nu poate să-l destituească fără cauză binecuvântată pe dl Dr. Silași, ori cât de puternic, nu poate să facă ce vrea, pentru-că țeara aceasta nu e încă un stat național maghiar, și grijea noastră e, ca nici să nu fie nici odată.

Puternic e guvernul, puternici sânt Maghiarii și multă violență pot să ne facă, dar' un lucru este, pe care îl vor simți din zi în zi mai mult: că noi ne aflăm sub protecțiunea societății moderne, care nu suferă ca un popor să jignească pe celalalt în desvoltarea lui firească și că violența, pe care ni-o fac, le strică lor mai mult ca nouă.

Destituiți pe profesorul Dr. Silași, dar' apoi vă și împăcați cu gândul, că ați produs indignațiune în toți aderenții sinceri ai principiilor moderne și ați întărit prin aceasta pozițiunea noastră.

**Programul Sârbilor.** Zilele aceste dl Iustin Konjovics, candidatul partidului național sârbesc pentru congresul bisericesc, a desvoltat într'o întrunire electorală din Zombor programul partidului seu. „Pester Lloyd“ ne face următoarele împărtășiri despre aceasta:

Autonomie deplină și sanarea gravaminelor. Dintre toate confesiunile din Ungaria numai Sârbii sânt jigniți în drepturile lor de autonomie. Ingerența necumpetată a puterii publice în afacerile bisericesci ale Sârbilor și prepotența necuvenită a hierarchiei sârbesci jignesc ori-și-ce acțiune liberă și desvoltarea pe terenul bisericesc și pe cel scolar. Cea mai de căpetenie preocupare a congresului este dar' a restabili și a asigura integritatea autonomiei bisericesci. Trebuie să fie respectate cu toată rigora cele trei părți esențiale ale dreptului de autonomie, dreptul de a ne constitui, cel de a dispune și cel de a executa noi înșine, fără de care nu ne putem închipui o autonomie. Cea mai bună garanție pentru respectarea acestor drepturi e legea. O asemenea lege de garanție există în Ungaria, nu însă în Croația. Deplină garanție legală a autonomiei noastre poate

realiza decât prin inartarea noastră din partea dietei croate. Pentru apărarea libertății bisericii sârbesci și pentru susținerea drepturilor ei de autonomie, Sârbii trebuie să între în legături mai strînse cu biserica română din Ungaria, care are aceleași drepturi. Statutul congresului românesc cuprinde o dispozițiune privitoare la aceasta; congresele sârbesci au scăpat însă până acum din vedere solidaritatea de interese. Cea mai de căpetenie garanție, prima condițiune pentru menținerea păcii bisericesci, e paza dreptului cardinal al Sârbilor, aliberei alegeri de patriarh. Biserica sârbescă e o biserică națională; trebuie dar' să aibă neapărat o hierarchie națională. Alegerea e fundamentul autonomiei, o instituțiune străveche și păzită cu sfințenie în biserica sârbescă ortodoxă-orientală, o instituțiune, care în viața bisericească a Sârbilor, până la episcopi, a fost executată cu stricteț. Câtă vreme episcopii iau o ținută deosebită, indepen-

dentă, în vreme ei stau ca *corpus* cu tendențe separatistice și nu se confundă cu poporul în un trup, ei vor fi totdeauna o negațiune a autonomiei și un isvor nesecat al discordiei și al certelor bisericesci. Fără ierarhie națională nu poate exista o autonomie bisericească națională. Autonomia bisericească sârbescă, după cum există ea astăzi, e aproape total desbrăcată de dreptul ei de liberă dispunere. În cercul ei de activitate, și altcum foarte mărginit, s'au servit numeroase încălcări de lege, a căror sanare e de dorit în interesul autorității bisericesci și al ordinii de stat. Cea mai imperioasă problemă a congresului viitor ar trebui să fie: formularea plângerilor sale și așternerea aceluia la Coroană. Acest drept, ce era în us în timpurile mai vechi, ear' de present e asigurat prin lege, nu 'i-se poate contesta congresului. Dacă însă puterea de stat crede că trebuie să împedice ori-ce expunere a gravaminelor, fie ea cât de serioasă, liniștită și loială, în acest cas se va produce convingerea generală, că guvernul n'are intențiune să resolve definitiv cestiunea bisericii sârbesci, ci mai virtos voiesce să susțină starea excepțională de acum și pe viitor, chiar și pe prețul libertății religioase, totdeauna respectate în Ungaria, și a egalei îndreptățiri a deosebitor confesiuni.

## Revistă politică.

Sibiuu, 14 August st. v.

Lumea politică e în foarte mare măsură preocupată de cestiunea insulelor Caroline. Răspunsul telegrafic al Germaniei la nota guvernului spaniol, nu se privește în cercurile normative din Spania de mulțumitor, deoarece într'acela se spune franc, că insulele Caroline nu sânt proprietatea nimenui și cu atât mai puțin a Spaniei, care n'are acolo nici un singur funcționar. Se poate, ca deslușirile ulterioare, pe care promite Germania a le da, să fie mai mulcomitoare; cu toate aceste guvernul spaniol, împins de opinia publică, a aflat cu cale să întreprindă deja toate pregătirile de lipsă pentru o eventuală înarmare.

Despre misiunea dlui Drumond Wolff s'a lăsat în timpul din urmă părerea, ca și când un tractat anglo-rus ar amenința pacea europeană. „Morning Post“ reflectând acesteia dă: „Misiunea, cu care s'a însărcinat“ Sir Henry Drumond, formează cauza curiosității și a îngrijirilor în mai multe capitale ale Europei. În unele cercuri există temerea, că o învoială, care s'ar lega între Anglia și Poarta, ar primejdi pacea europeană. Temerile aceste sânt însă nebasate, deoarece guvernul are intențiune firmă, de a se deslega cestiunea spaniolă în conțelegere cu Turcia și cu Italia.

Cu privire la cestiunea Zanzibarului com. „Times“ o telegramă de a Sultanului Saia Bargaș, în urma căreia acela e învoit a recunoaște protectoratul german asupra localităților Usugara, Ukami, Unguru, Usegua și Vitu, însă numai după-ce 'i-se va trimite un ultimatum. Scirile din Berlin relativ la această cestiune încă sânt liniștitoare și se afirmă, că sânt cele mai bune prospecte de a se complana afacerea în mod pacinic.

Despre conflictul sârbesc-bulgar se scrie din Belgrad, că cu toate că acela se află încă tot numai în stadiul de mai nainte, din mai multe simptome se poate concluda, că o aplanare a aceluia e mai mult ca probabilă. Ministrul-president bulgar Karavelov își arată cel puțin incli-



narea de a ajunge la o înțelegere și unde mult a dat cu privire la aceasta expresiunea celei mai bune speranțe. Despre modul, cum are să realizeze domnul Karavelov speranța aceasta, lipsesc, ce e drept, cu deservire datele.

### Ovreei în România.

Ovreei din România cearcă să-și facă terii în care se hrănesc multe neplăceri. După insinuările ce au făcut cu ocaziunea congresului dela Berlin, au tăcut timp mai îndelungat. Acum de curând, după cum se scie, earăși au agitat contra României cerând dela dl Salisbury să îi proteagă în contra afirmativelor „persecuțiuni” ce ar îndura în România. Se presupune, că această reclamare ar fi îndreptată în contra României cu totul cu alte scopuri. Cu astfel de insinuări înafară Ovreei din România, cari sunt o specie de Ovrei deosebită de ceea a Ovreilor culți din alte state ale Europei, vor provoca în contra lor ura poporului român din a cărui muncă se hrănesc. Denunțanții trebuiau să scie, că România e astăzi o țeară independentă, care stă de vorbă cu Europa, dar' nu e la nici o întemplantare dispusă a lăsa să i-se amestece alții în treburile interne de dragul unor Ovrei vagabunzi, cari după-ce își fac parale părăsesc țeara. Astfel toți Românii din România, fără deosebire de partid, toate ȋiarele sunt indignate pentru procederea acestui element rătăcitor.

Eată ce ȋice „Voința națională”, ȋiarul guvernamental din București, în primul seu de ieri:

„Revenim astăzi asupra întrevederii Ovreilor din Londra cu lordul Salisbury. Acest eveniment a produs o așa de mare frământare dintr'un capăt în celalalt al țerii, în cât nici chiar astăzi spiritele nu au început a se potoli.

„Am arătat că presa română, fără deosebire de culoare politică, a fost unanimă întru a respinge cu indignare calomniile aruncate asupra țerii noastre decătră Ovreei din Londra.

„Un ȋiar cu care suntem în deosebire de păreri asupra celor mai multe cestiuni — „Lupta” — face nisce observări foarte drepte cu privire la demersul Israeliților din Anglia. ȋiarul iășan arată că în toată Europa vântul bate a antisemitism și se întreabă:

„Era cu minte din partea Ovreilor din Londra ca pe acest timp greu de furtune pentru rasa lor să ridice glasul în favoarea coreligionarilor și încă în mod arrogant? Ce rezultat practic poate aștepta în cazul cel mai bun? . . . Ovreei din Londra au voit de sigur să facă numai sgomot, să deștepte animosități nouă.

„Dar' dacă ar fi voit numai aceasta — urmează „Lupta” — demersul lor era suportabil; dar' ei au mai voit încă ceva mai grav și mai constitor pentru noi: au voit să ne lovească în amorul propriu de nație liberă, să ne umilească punându-ne în situațiunea Zanzibarului înaintea căruia flota germană face actualmente demersuri navale.

„Prin această demarșă imprudentă, Ovreei din Londra ne-au făcut nouă tuturor Românilor situația foarte limpede. Ori-ce presiune străină ne va găsi pe toți uniți, gata a rezista la ori-ce cereri, a respinge ori-ce amestec, neprimind înțroducerea celei mai mici reforme și aceasta pentru un sigur cuvânt: fiindcă cererile, propunerile, reformele ne sunt indicate din afară. Ori decâte ori Ovreei de aici sau din Londra se vor adresa nu la noi, ci la străini, este de datorie și de demnitatea noastră de a răspunde prin un non-possumus categoric, aceasta independent de faptul dacă reclamațiile sau plângerile lor sunt drepte sau nu. Drepte sau nedrepte, întemeiate sau nu, ele sunt neacceptabile pentru noi îndată-ce ele trec prin cabinetele străine. Ori-ce Român, ori-care i-ar fi părerea în cestia Ovreilor, trebuie să respingă chiar pretențiile ce le ar crede de altminterile întemeiate, pe câtă vreme vin dela străini. Aderarea la ȋinsele ar fi știrbirea neatîrnării noastre, înjosirea demnității noastre.

„Aceasta ca principiu.

„Am arătat pe de altă parte în mai multe articole cum toate acușările făcute guvernului și țerii noastre decătră reprezentanții asociației anglo-israelite erau numai o țesătură de neadevăruri, foarte lesne de recunoscut ca atare de ori-ce străin care va fi stat cel mult o lună în țeară la noi.

„Astăzi voim să atingem un singur punct, la care a făcut alusiune și organul d-lui Panu: curentul antisemitic care străbate de câtva timp Europa întreagă. Acest curent nu a prins rădăcini numai în Rusia sau Ungaria, el s'a întins chiar în puternica și civilisata Germanie.

„O literatură întreagă de cărți antisemitice a eșit și ese mereu la iveală; bărbați din cei mai însemnați ai Germaniei au luat condeiul pentru a da pe față pericolul, la care sunt expuse societățile moderne din cauza influenței mereu crescende a elementului ovreesc în sinul lor. Este cunoscută de toți faimoasa broșură scrisă acum câțiva ani de cel mai celebru filosof al Germaniei actuale: „Antisemitismul în Germania” de E. Dühring.

„Acum de curând un alt filosof de mare valoare, dl Eduard Hartmann autorul „Filosofiei Inconscientului” într'o scriere intitulată: „Das Judenthum in Gegenwart und Zukunft (\*), se încearcă din nou a pune

\*) Ovreismul în prezent și în viitor.

în lumină câteva din plăgile făcute societăților moderne decătră Ovrei.

„La Revue politique et littéraire” din Paris analizând cartea d-lui E. Hartmann, face următoarele observațiuni:

„Cetind cineva acest interesant volum, în care moderația tonului face ca concluziile să fie cu atât mai isbitoare, este împins a crede, că antipatia Rușilor și a Germanilor, n'are drept basă nisce cauze numai locale. Noi (Francezii) nu vom avé dreptul să ne lăudăm de buna armonie, în care trăim cu Israeliții, decât atunci când ei vor fi tot așa de numeroși la noi ca și în mijlocul Germanilor sau a Rușilor. Acestia susțin, că o nație nu poate suporta decât o oarecare proporție de Ovrei, atâta la sută din cifra populațiunii, și că îndată ce această proporție este întrecută, viața alături cu Ovreei devine intolerabilă, lucru pe care dl E. Hartmann s'a încercat să-l dovedească cu multă îngrijire și nepărtinire.”

„Ovreei sunt acușati în cartea d-lui E. Hartmann, că urmează în toate țerile să formeze o națiune în națiune, rămânând Ovrei înainte de a fi Germani, Ruși sau Englezi. Simțământul de rasă a păstrat la Ovrei preponderanța asupra patriotismului. Ei sunt organizați în mod internațional și interesul comunităților în mijlocul cărora trăiesc nu există pentru ȋinșii: ei nu cunosc decât interesul ovreesc.

„Astăzi spiritele cele mai moderate din Germania, ne spune d. A. Barine în „Rev. pol.”, recunosc că Ovreei constituie în Germania un „pericol național”. Lumea nu diferă decât asupra mijloacelor, prin care s'ar pute înlătura acest pericol. D. Hartmann speră că blândeța și toleranța îl vor face să dispară încetul cu încetul, favorizând asimilarea elementului ovreesc decătră cel german. Totuși, el prevede cazul când speranța sa ar fi înșelată și propune atunci o serie de legi și de măsuri, cu ajutorul cărora, fără nici o violență, Ovreei ar găsi că e în interesul lor să plece din Germania.”

„D. Barine încheie darea de seamă ȋicând: „Dorim să nu se realizeze acest lucru, fiindcă am simți și noi lovitura: suntem foarte fericiți cu cei 63,000 Ovrei francezi, am fi poate mai puțin mulțumiți dacă, ar trebui să primim pe cei 562,000 Ovrei germani.”

„Astfel stând lucrurile, pe cine au creșut Ovreei din Londra că vor pute induce în eroare cu privire la „persecuțiile” coreligionarilor lor din România?

„Dacă 500,000 Ovrei constituie un pericol pentru Germania, cât de mare trebuie să fie pericolul pentru România, unde pentru o populație de 9 ori mai mică, există un număr aproape egal de Ovrei!

„Dacă există oameni persecutați în România, acei persecutați nu pot fi decât Românii, cari în multe localități au ajuns să formeze minoritatea

poporației și ca atari sunt cu totul în prada poporației israelite, care îi speculează și-i despoaie în modul cel mai neomenos.

„Ca dovadă vom cita câteva cifre extrase după ultimul recensiment:

Bacău 4226 Români, 5555 Ovrei.

Iași 28,000 Români, 35,000 Ovrei.

Aceeași proporție în Fălticeni, Dorohoiu, etc.”

### Certurile din Cohalm.

Am ȋis în mai multe rânduri, că nu ne este nimic mai nesuferit ca certurile locale și că nu dăm în coloanele „Tribunei” loc pentru lămurirea unor asemenea certuri decât atunci, când ele ne par un rău simptomatic, pe care trebuie să-l combatem.

Un asemenea cuib de certuri este Cohalmul.

Am publicat în mai multe rânduri, astfel în nr.ii 113 și 174, corespondențe, din care ese la iveală, cum adversarii cauzei noastre profită de aceste certuri, pentru-ca să ne strice.

Părintele Nicolae Mircea, administratorul protopopesc din Cohalm, atins prin aceste corespondențe, ne trimite o rectificare.

Deodată cu această rectificare primim și o corespondență din Cohalm, prin care ni se face împărtășire despre un șir de neregularități grave, ce i-se impută părintelui Mircea ca administrator.

Datori am fi acum să publicăm atât rectificarea, cât și corespondența, pentru-ca publicul să poată judeca în cunoscință de cauză. Am și face-o aceasta, dacă coloanele „Tribunei” ar fi mai largi și dacă n'am scî, că publicul nostru nu gustă asemenea certuri locale. Trebuie dar' să ne mărginim la un raport scurt despre cele ce se petrec în Cohalm.

Părintele administrator ne spune în rectificarea sa:

„La venirea mea în Cohalm în calitate de paroh și administrator protopopesc, la anul 1872, nu am aflat altceva, decât pe poporul român greco-oriental (vre-o sută familii), desbinat și acesta în două părți. La o parte sevrșia serviciul dumnezeesc în casa sa un preot, care trecuse dela greco-catolici la greco-orientali, pentru-ca mai târziu ear' să se ducă dela greco-orientali la greco-catolici; pentru cealaltă parte țineau serviciul dumnezeesc în altă casă preoți din vecinătate.”

E dar' vorba de un rău învechit, de nisce certuri oare-cum tradiționale, dar' nu confesionale, ci curat personale, deoarece-ce trecerile de felul acesta nu se fac din convingere, ci din răutate.

Întrât în acest cuib de vespi, părintele Mircea a fost, precum se vede, un om prea slab ori prea comod, pentru-ca să-i aducă pe oameni la înțelegerea cuvenită, și este acum o jertfă a neînțelegerilor locale, de care atât guvernul, cât și chiar unii ori alții dintre fruntașii nostri profită, și îi creează astfel și părintelui Mircea greutăți de tot felul.

### Foița „Tribunei.”

#### Bunica

de Bojena Němcová,

tradusă din limba boemă

de Prof. Dr. Urban Iarník.

(Urmare.)

Dl Prošek eși afară, merse giur împregiurul casei — și eată! pērul cel bătrân, care cu crăcile sale atâți amar de ani acoperia casa, era sfărîmat de fulger. Jumătate zăcea pe acoperiș, jumătate era plecat cătră pământ. Nu mai rodise de mulți ani pērul acesta pădureț, poamele lui nu plătiau mult, dară îl iubiau, fiindcă împodobia cu verdeață acoperișul din primăvară până în eamnă.

Pe câmpuri ploaia cea mare făcuse deasemene stricăciuni, dară tot se mulțumiau oamenii, că nu e așa de rău, că mai rău ar fi, dacă ar fi cădut peatră. După ameađi potecuțele earăși se us'aseră, dl taica merse la stavilă, ca de obicei, în pantofi, bunica se întâlni cu el, ducându-se în castel. Îi spuse, că ploaia i-a făcut vr'o stricăciune la poame, îi dete bunicii o prisă, o întrebă, că unde merge și aflând, că în castel, își urmă drumul lui și bunica pe al ei.

Dl Leopold de bună seamă căpătase porunca să însoțească pe bunica când va sosi la principeasa, fiindcă abia s'a ivit în anticameră, îndată, fără nici o greutate și nici o zăbăvenie, îi și deschise ușa dela micul salon, unde ședea principeasa. Era singură. O pofti pe bunica să

șeađă alătura cu ea, ear' bunica se așeađă încetișor.

„Inima deschisă și sinceritatea dtale 'mi-e foarte plăcută; am în ele toată încrederea și gândesc, c'o să-mi spui sincer ceea-ce te voiu întreba”, începî principeasa.

„Cum s'ar pute altfel, milostivă doamnă, întrebați numai”, ȋise bunica, neputend să se dumirească, ce va fi voind principeasa să afle dela ea.

D-ta ai ȋis ieri, că atunci, când cuconița va veni în ȋinutul ei și va vedé ceea-ce este drag inimii sale, obrazii i-se vor înroși. D-ta ai rostit cuvintele aceste cu așa stăruință, încât m'am mirat. M'am înșelat oare, sau ai ȋis-o din adins?”

Principeasa, vorbind așa, se uită pētrunȋetor la băbușca.

Bunica nu se lăsă încurcată. Se resgândi puțin, apoi ȋise sincer: „Din adins am ȋis; ceea-ce îmi era în gând, 'mi-a cădut pe limbă; am vrut să-i șoptesc milostivei doamne ceva. Câte odată o vorbă la vreme și la loc este de folos”, — răspunse bunica.

„Contesa 'ȋi-a spus-o aceasta?” — cercetă principeasa.

„Ferească D-ȋeu! coconița nu este, după cum ved, dintr'aceia, care își poartă lacrimile pe uliță; dar' cine a pățit însuși, înțelege și pe alții. Nu se lasă totdeauna a fi ascuns ceea-ce îl mișcă pe om; — eu singură am ghicit.”

„Ce ai găcit, ce ai audīt? Spune-mi. Nu-i curiositatea, ci îngrijirea de copilul meu, pe care îl iubesc ca pe al meu propriu, e ceea-ce mă si-

lesce să aflu aceasta”, — ȋise principeasa cu nelișiște.

„Pot să spun cele ce am audīt; doară nu e nici un rău și nici nu trebuia să-l iau pe D-ȋeu de martor, că am să tac”, — ȋise băbușca și povestî cele ce audise despre logodna și boala contesei. „Un gând aduce alt gând”, — adăugă — „la ce omul se uită din departe îi vine altfel decât din apropiere, și ce simte inima, aceasta o ȋice și mintea.

Așa și mie, milostivă doamnă, îmi veni în gând, că poate coconița nu l-ar lua bucuros pe acel grof, poate numai din supunere cătră milostiva doamnă. Ieri am observat pe coconița, îmi venia să o plâng; ne-am uitat la cadrele cele frumoase, ce zugrăvisc — e de mirat — și eată că mi se pomeni în mână o iconiță, pe care, după cum coconița îmi spune, dascălul ei a zugrăvit-o și i-a dato-. Am întreat, dacă acest domn frumos este el însuși. Omul bătrân, ca și copilul, bucuros le scie toate. Se înroși ca un trandafir, se sculă, nu ȋise nici da, nici ba, dară ochii i-se umplură. Înțelegeți, că atât 'mi-a fost destul, și milostiva doamnă va scî mai bine, dacă bătrâna bunică a avut dreptate.”

Principeasa se sculă, se plimbă prin odaie și ȋicea în ea înșasi: „N'am băgat nimica de seamă, totdeauna veselă, supusă. Nici odată n'a vorbit despre el.”

„De”, grăi bunica la gândirea aceasta rostită tare, „fiecare fire deosebită. Unul n'ar fi fericit, dacă fiecare bucurie, fiecare durere, n'ar pute s'o spună lumii să se mire; altul o duce în sîn viața întreagă întregușă și o ia cu el în

groapă. E greu să câștigi asemenea oameni, — dară dragostea tot dragoste rodesce. Mie-mi vine cu oamenii ca și cu ierburile. După una nu trebuie să mă duc departe, o aflui pretutindine, pe fiecare livadă, pe fiecare răzor; după alta trebuie să merg în umbra pădurii, s'o caut sub frunđuțe, nu trebuie să-mi vină greu să mă tîrăsc preste munți și pietri, nu trebuie să mă uit la ghimpi și la măraciuni, ce mă opresc în drum. Pentru aceasta însă ierbuța mă răsplătesce de o sută de ori. Baba ierbărița, care vine la noi de pe munți, ȋice totdeauna, când ne aduce muschiul mirositor: „Multă muncă îmi dă, până îl aflui, dar' mă răsplătesce.” Muschiul acesta are miros de vioare, și mirosul acesta eara îi aduce omului aminte de primăvară. Să mă iertați, milostivă doamnă, eu totdeauna mă rătăcesc. Am mai vrut să spun, că coconița poate de aceea a fost veselă că mai avea nădejde, și acuma, după-ce o a perdut-o cu totul, îndoit își cunoasce dragostea. Așa se întemplă, că nu scim ce avem, decât abia după-ce am pierdut.”

„Îți mulțumesc de adevăr, băbușco”, — ȋise principeasa; „dacă voiu câștiga cu el, nu sciu; numai dacă ea va fi fericită. D-tale am să-ȋi mulțumesc, fără d-ta n'ași fi aflat urma cea adevărată. Nu te voiu mai opri. Măne contesa se găsește la zugrăvit, vino aici cu nepoții d-tale.”

Cu vorbele aceste principeasa lăsă pe bunica să plece, ear' aceasta ducea în inima ei gândul, că cu un cuvânt bun a ajutat fericirea unui om.

(Va urma.)



Dacă singur părintele Mircea s'ar afla în asemenea situație, prea puțin ni-ar păsa; ceea-ce i-se întâmplă însă părintelui Mircea în Cohalm, li se întâmplă altora în mijlocul altor cuiburi de vespă, și totdeauna cauza noastră națională suferă în cele din urmă.

De aceea trebuie să provocăm o presiune din partea opiniei publice, pentru-ca asemenea dimensiuni locale să nu se mai răsuflă, ci să le fie oamenilor, care le alimentează, rușine de a mai da față cu Românii. Trebuie în același timp, ca aceia, care se află în mijlocul unor asemenea cuiburi de vespă, să simtă, că nu le rămâne decât să fie corecți în toate procedurile lor și cu deosebire zeloși, fiindcă nu li se trece nimic, sunt încungiuțați de oameni, care îi spionează și îi denunță, oameni dispuși chiar a le imputa păcate, pe care nu le au.

Dacă aceasta se întâmplă, atunci nu ni se poate cere, ca să trimitem anchetă la fața locului: noi publicăm cele ce ni se raportează, dacă e vre-un interes public la mijloc, pentru-ca să-i dăm celui nedreptățit ocaziune de a desminți și de a se rehabilita în opinia publică.

Pe cât putem judeca din corespondențele ce primim și din rectificarea părintelui Mircea, în Cohalm, certurile locale au scos la supra-față doi oameni, părintele administrator și dl George Lungu, proprietar în Cohalm. Nu e treaba noastră să ne pronunțăm fie pentru unul, fie pentru altul din acești doi; scim numai, că nici unul, nici altul nu servește cauza noastră prin întreținerea certurilor locale în acele părți și ne-am bucura, o mărturisim aceasta, dacă cel puțin unul dintre amândoi ar deveni om imposibil, ori dacă s'ar găsi prin partea locului vre-un „tertius“, care ar pune capăt certurilor.

De aceea nu are de loc dreptate părintele Mircea, când ne ține:

„Protestul lui George Lungu în privința alegerii membrilor sinodali aparține forului competent, dar nu jurnalistic. Dacă voui fi comis ilegalități și falsități, am forul meu competent în această afacere, care mă va judeca.“

Așa vor fi fost lucrurile acum două sute de ani: astăzi cel mai suprem for este opinia publică, un for, care judecă și poate osândi toate „forurile competente.“

Cine ține la stima și la iubirea generală și vrea să treacă drept om cum se cade, acela se înfățișează de bună-voie aici la acest for suprem, al căruia organ suntem și noi. Nu administratori protopopesci, ci chiar împărați se pleacă astăzi înaintea lui.

Publicul are să fie informat, pentru-ca să se poată pronunța în cunoștință de cauză, care e vrednic de stima generală, denunțatul ori denunțatorul.

N'am da nici o importanță certurilor din Cohalm, dacă acest orașel n'ar fi pentru noi un important centru de viață. Combatem în aceste certuri un rău general, care îndeosebi pentru Ardeal pornește de aici din Sibiu, cel mai nesuferit cuib de vespă, în care nu poți trăi trei zile, fără-ca să i-se înăcrească viața, și care paralizează cele mai bune puteri și zădărnicesc cele mai nobile silințe ale noastre.

Nu ne mai putem mira, că la Cohalm doi trei oameni nu pot trăi unul lângă altul fără-ca să se grăiască de rău între dinșii, când de aici din Sibiu se lucrează după un plan croit cu premeditare pentru alimentarea certurilor, care există, și se ține un fel de catastiv despre ele. Sunt aici în Sibiu oameni, care știu lămurit în fiesce-care centru de viață din Ardeal cine anume cu cine nu trăiesc bine, pentru-ca la ocaziuni anumite să profite de acest trai rău, și dacă se abate pe aici vre-un om de bună credință de pe la țeară, umblă să-l prindă cu arcanul, ca să-l angajeze în certurile existente. Încăruit de această vânătoare de suflete, i-te și greu să mai întreții relațiile sociale, să dai visite ori să le întorci, să mergi la casa cuiva ori să primești pe cineva la casa ta, să petreci un ceas cu unul, ori cu altul, te temi mereu să nu i-te facă poșțiuni false, fiindcă nu mai scii, când ești tradat ori amăgit, și când poți să fi cu inima deschisă.

Răul acesta nu se poate lecu decât sub presiunea opiniei publice, care trebuie să răspundă cu un dispreț suveran pe toți aceia, care nu sunt onesti în relațiile lor față cu frații lor români, ci abuzează de sinceritatea, de buna credință, de slăbiciunile, de lipsa de orientare ori de certurile personale ale altora.

(Va urma).

## Cronica.

Din cauza sfintei sărbători de mână numărul proximal „Tribunei“ va apărea Vineri seara.

**Alegere de notar în Ibișdorful-săsesc.** Din Mediaș ni se scrie despre decursul alegerii de notar făcută la 21 l. c. n. Ca pretutindene așa nici aici nu s'a lăsat poporului dreptul de liberă alegere, căci nu poate să fie vorba de alegere liberă acolo, unde dintre concurenți se respinge, pentru motive de nimic, acela în care poporul și-a fost pus încrederea și a dorit să-l aibă. Corespondentul nostru ne scrie, că era să se aleagă un Ovreu, la ceea-ce — de sigur duși în rătăcire de pretorul — au contribuit alegerii săși. În sfârșit Românii și-au deschis ochii și au parat toate apucăturile. Astfel s'a ales notar dl Ieronim Mircea cu 113 contra alor 63 voturi ce le-a fost primit Ovreurul Rudolf Benjamin dela alegătorii săși.

**Pentru „culturgylet“-ul din Cluj** au contribuit dintre Românii din comitatul Albeii inferioare: din Roșia-montană: Carol Henzel, Ioan David, Ioan Almășan și Alexandru Cioara; din Ocna-Sibiului: Ioan Câmpian și Ilie Baltea. Am aflat de cuviință a lua notiță despre dinșii, pentru-ca să nu rămână necunoscută această vrednicie a domniilor lor.

**D-ra Theodorini la St-Sebastien.** E vorba despre un concert în St-Sebastien la care ministrul Franciei venise în persoană se ceară concursul d-rei Elena Theodorini. Iată ce spun despre acest concert „Diario de San Sebastien“ și „La Voz de Guipozcon“: D'abia se liniște publicul aplaudând pe Sr. Mójua, nouă salve de aplauze entusiaste se audă însoțite de prelungite strigăte de bravo. Era Elena Theodorini, era artista cea mare, eră diva celebră, care gata ca întotdeauna pentru o binefacere, venise die Biarritz părăsind frumoasa Villa Naria unde eminenta artistă își petrece vara pentru a da neprețuitul concurs al genului său artistic. Theodorini cântă *l'air des bijoux* din Faust și cântă această bucată, cum cântă ea în totdeauna identificându-se cu totul în cântul ei, punând în melodie toată vioiciunea temperamentului său extraordinar artistic, detaliând frazele cu o perfecțiune cum rar s'a mai auzit. Nu se poate da nimănui o idee de efectul produs de Theodorini asupra publicului ce o aude; pretutindeni unde a cântat Theodorini, a fost înfrunțată cu ovații nesfârșite; admirațiunea aici ajunge la culme și se manifestă prin salve de aplauze la fiecare notă. În actul al II-lea Elena Theodorini se prezintă și cântă *Les Pabillons de Tosti* și o *Habanera* de *Iradier*. Aceasta fu *le clou* al concertului. Grația inimitabilă a unei artiste, care cântă Valentina din Huguenoții într'un mod unic în lume, care cântă rolul Anetei din Crispino e la Comara, cum nu s'a mai pomenit, puse pe public în delir. Exclamări de:

Eric de patria ta!  
Bravo mare artistă!  
Bine-cuvântată fie muma ta!  
Trăiască Diva lumei! etc., salutară ultimele ei note: scena fu deodată acoperită de flori: par'că publicul întreg fusese cuprins de delir. Theodorini fu nevoită să repească ambele bucăți, ear strofa din urmă din *Habanera* de trei ori, și numai ast-fel se putu retrage după scenă, lăsând sala întreagă într'o emoțiune greu de descris.

**Statua lui Rosetti la Paris.** I-se scrie din Paris „Românului“: Inițiativa luată de mai mulți amici ai lui C. A. Rosetti, spre a onora memoria sa și de a pune bustul său la „Hotel de Ville“, a fost încununată de succes și proiectul a isbutit cu desăvârșire. Concursul membrilor influenți ai consiliului comunal, de diferite nuanțe republicane, este asigurat, și am dobândit cea mai amabilă și desăvârșită adesiune a tuturor celor cari au cunoscut pe C. A. Rosetti, precum și al multora din noua generațiune politică și juridică. Toți au ținut a se asocia la glorificarea unui bărbat care, mai mult ca ori-cine, a contribuit la ridicarea patriei sale, la sădirea libertății în Europa orientală, și care a rămas până la sfârșit nestrămutatul amic al Franciei. Ospelul comunal din Paris, unde se va pune bustul lui Rosetti, este încungiuțat pe din afară de marii Parisiani cărora pietatea maternă a orașului lor le-a consacrat o statuă. Am voit ca, în interiorul său, o galerie dublă să fie rezervată marilor provinciali cari au ilustrat patria franceză, și marilor străini cari au iubit Franța, au luptat pentru ea, cu cuvântul, prin penă și cu spada. Pe o placă de marmură, cu litere de aur, se va inscrie frumosul decret prin care marea Legislativă din 1792, puțin înainte de a face loc convențiunii și aproape în ajunul victoriei dela Valmy, decerna, în numele frăției popoarelor, titlul de cetățean francez celor 18 străini mai iluștri și mai prieteni ai Franciei și ai libertății, precum fură Wilberforce, Toma Payne, Washington, Jefferson, Kosciuszko, Schiller etc.

Cei dințaiu din noua generațiune printre marii cetățeni străini cari în acest secol au binemeritat dela Franța și dela Paris vor fi Ga-

ribaldi, al cărui bust se face în bronz; Adam Mickiewicz, al cărui bust se reproduce după cel lucrat de David d'Angers, și C. A. Rosetti, al cărui bust în marmură se lucrează. Înăugurarea se va face în 24 Februarie 1886, la Hotel de Ville. Consiliul municipal va invita pe toți primarii principalelor orașe din Italia și mai multe delegațiuni vor asista.

## Ovrei din România tâlhari de copii.

Cetim în „Posta“ din Galați: „Joi 8 August, pe la oarele 10 din noapte, procurorul tribunalului de Bacău, dl Maxim, împreună cu polițaiul orașului, dl Resmeriță, au prins pe un Ovreu, Iancu Ilie, bănuț a fi unul din acei ce fură copii. La dînsul s'a găsit un copil de 5 ani, de sex masculin, care a fost furat acum un an și jumătate din Bacău. Acest individ se crede a fi în legătură cu alți indiviți din țeară, cari exercează această profesiune. Individul se află arestat în Bacău. Instrucțiunea urmează cu activitate, și se crede a se descoperi lucruri importante. În același timp s'a depeșat în diferite orașe precum în Folticeni, Galați etc., pentru a se lua informații mai întinse.

**Teatrul maghiar.** Ieri seară s'a reprezentat „Om de aur“, drama lui Mauriciu Jokai, ajunsă la oare-care celebritate, cu un succes în toate privințele bun. Drama merită să fie vedută, ear' cât pentru reprezentarea ei, deși autorul el însuși nu ar fi poate într toate mulțumit cu ea, pentru o trupă, care se poate susține în Sibiu, e una din cele mai bune, și de sigur, că „Om de aur“ va umple în mai multe rânduri sala teatrului, cum a umplut-o și de astă dată. În tot casul, întorcându-ne dela o reprezentare a acestei drame, ne aședăm la odihnă cu gândul că am avut o seară bine petrecută.

## Teoria lui Rösler.

Studii asupra stăruinței Românilor în Dacia-Traiană de A. D. Xenopol.

### Dare de seamă critică.

(Urmare.)

În Moesia elementul roman se mai întări și prin strămutarea din Dacia-Traiană după pierderea acesteia. E știut că asemenea strămutare începuse spontan acum pe timpul invasiunilor barbare înainte de părăsirea provinciei. Măsurile luate apoi de Aurelian pentru scoaterea provincialilor romani de sub stăpânirea barbară, odată cu retragerea legiunilor din țeară, trebuie să fi dat strămutării din Dacia în Moesia dimensiune mai mare. Scirile istoricilor romani despre aceasta sunt de bună seamă întemeiate pe adevăr, deși, după spusele lor neprecise și nu nepărtinitoare, nu sîntem nici decum în drept de a admite, că toată populația daco-romană ar fi fost scoasă din țeară, ceea-ce nici nu spune nimeni din scriitorii vechi în asemenea înțeles. Argumentele pentru continuitatea elementului roman în Dacia, expuse înainte, desmint îndestul această născocire a unor istorici moderni. Dar' că o parte destul de însemnată a populațiunii romane de aici, mai ales din clasa mai cultă, a preferat a trece Dunărea, decât a rămâne sub stăpânirea barbară, este, față cu scirile istorice, lucru mai presus de îndoială. Prin acest adaus elementul roman din Moesia, mai ales în partea superioară, la care trece acum și numele Daciei, deveni cu atât mai puternic. Și Dalmacia primi sub Dioclețian, după spusele lui Constantin Porfirogenitul (de Adm. Imp. c. 29.), un adaus de populație romană, prin coloniști aduși din Italia decătră acest împărat de viță Dalmatian. Astfel în părțile de mează-noapte ale Peninsulei-Balkanice, elementul roman se întărise tot mai mult dând acestor țeri un caracter cu totul romanic.

Însemnătatea, la care ajunge elementul roman în aceste provincii, se cunoaște timpuriu din faptul că ele dau imperului mai mulți împărați: Maximin din Tracia, Claudius și Aurelian din Moesia, Dioclețian din Dalmacia, Galerius din Serdica (acum Sredetz sau Sofia), Constantin și fiul său Constantin-cel-Mare din Nissus (acum Niș), Iovian din Singidunum, tustrele cetăți în Dacia-Aureliană; ear' imperul roman oriental a primit din poporul romanizat al Daciei-Aureliane pe împărați Leon I, Iustin I și marele Iustinian.

În secolul IV aflăm în Moesia episcopi ce scriu latinesc, precum: Auxentius din Dorostorum, Palladius din Ratiaria, Ursacius din Singidunum, și care de sigur și predicau în această limbă.<sup>1)</sup> (Va urma.)

## Mulțumită publică.

Comitetul încredințat cu arangierea petrecerii de vară din 18 August 1885, în folosul înființării bibliotecii populare în comuna Cugir, are onoare a prezenta următorul raport despre rezultatul acestei petreceri:

În seara de 18 August am încurs cu totul 69 fl. 95 cr., din care subtrăgându-se toate cheltuielile, a rămas un venit curat de 18 fl. 73 cr. v. a., care sumă s'a predat cassarului casinei române din loc, spre a se întrebuința la timpul său spre scopul sus numit.

1) Jung. op. cit. pag. 374.

Tot cu această ocaziune se aduce din partea comitetului mulțumită publică următorilor domni, cari au binevoit a contribui și suprasolvi cu următoarele sume, și anume Domnii: Dr. Ioan Mihu adv. în Orăștie 2 fl.; Laurian Bercian not. în Romos 1 fl.; Ioan Pleșia, jude în Limba 1 fl.; Szentpétery Ignátz medic în Cugir 1 fl.; Procopiu Herlea not. 1 fl.; Teodor Crișan inv. dir. 1 fl.; Maisel Iosef 40 cr.; și Fridrich Costendt 20 cr.

Cugir în 19 August 1885.

Comitetul arangiator.

## Sărbările

arangiânde în Gherla în zilele dela 16/28—18/30 August a. c. cu ocaziunea adunării generale a „Asociațiunii transilvane pentru literatura și cultura poporului român“.

**Vineri:** în 16/28 August primirea comitetului central al „Asociațiunii transilvane“ și a oaspeților sosinți cu trenul. — Seara: cină comună — de cunoștință — în „cofetăria orășenească“.

**Sâmbătă:** în 17/29 August. La ameațădi: prânz comun — banchet. — Seara: Concert. Toate în sala „hotelul orășenească“.

**Duminică:** în 18/30 August. Seara: Bal — tot acolo.

Programe detaliate se vor distribui în loc la tipografia „Aurora“ — unde e a se adresa și pentru alte informațiuni — relative la cuartire ș. a.

Gherla, în 20 August n. 1885.

Comitetul arangiator.

## Avîs.

Învățătorii scoalelor noastre confesionale din tractul gr.-cat. al Clujului sînt invitați a se prezenta pe Luni 1 Septembrie st. n. la Aghireș pe timp de 2 săptămâni la cursul de industrie de casă.

Această dispozițiune a sinodului protopopesc din primăvara trecută se aduce la cunoștință pe calea publicității mai vîrtos pentru acei învățători, cari în anul trecut n'au funcționat ca învățători în acest tract.

Dela curs nu poate nici unul absentă fără cauză legitimă, pentru aceea cu finea cursului fiecare va căpăta document de legitimare și numai prelungă producerea aceluia va primi 30 cr. de di din lada scoalei s'au a bisericii respectivei parochii.

Totodată se fac atenți, că aceste 2 săptămâni petrecute la Aghireș vor avè a le suplini cu finea anului, ca învățămîntul să nu sufere, deoarece cursul nu s'a putut ține în vacațiune din lipsa materialului (spetează, nuiiele, pipiric etc.) nefiind acela copt de ajuns pentru lucru.

Învățători din alte tracte protopopesci române se primesc la curs bucuros.

În fine învățătorii mai deaproape ar face foarte bine, dacă ar aduce cu sine material pentru lucru, fiindcă conducătorul cursului, dl Gavril Monastireanu, a procurat materialul pe speșele tractului și așa obiectele au să se vîndă în folosul fondului cultural al tractului.

Cluj, în 24 August n. 1885.

Dela oficiul protop. gr.-cat. al Clujului.

Basiliu V. Podoabă,  
not. tract.

## Serviciul telegrafic

al

## „TRIBUNEI.“

**Triest, 26 August n.** Cu ocaziunea reparării cazanului vaporului Lloyd „Argo“, acela a explodat; 11 persoane au fost greu rănite; trei au murit încă în decursul transportului în spital.

**Berlin, 26 August n.** Diarele scriu despre expulsii nouă de Poloni din Prusia. S'a început și expulsarea din Rusia a supușilor germani. De curînd s'au ex-cortat legați preste granițele rusești 140 de Germani.

**Paris, 26 August n.** „Matin“ asigură, că steagurile germane, care erau arborate pe insulele franceze din Oceanul-pacific, au fost depărtate la ordinul dat de principele Bismarck în urma reclamării Franciei.

**Madrid, 26 August n.** Guvernul așteaptă declarațiuni ulterioare din partea Germaniei. Guvernul german se pregătesc pentru susținerea drepturilor sale.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar



Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Michail Gerula**.